

JOSIFS LUBGINS

Dzimis 1925. gada 19. martā Rēzeknes rajona Kaunatā

Mācības: vietējā — Dubuļu un Rēzeknes poļu skolā

Darbs: LNS sistēmā — Rēzeknes MRU, pēc tam LNB Rēzeknes nodaļas klubā

Sabiedriskā rosība: LNB Rēzeknes nodaļas priekšsēdētājs, kultūras un sporta aktivitāšu organizators, LNB kongresu delegāts, plēnuma loceklis

LNS Goda biedra nosaukums piešķirts 1985. gadā

Kad amatus grūti saskaitīt

Laikā, kad Rēzeknē notika LNS 11. pašdarbības festivāls, tajā bija sastopams arī krietnais vīrs — LNS Goda biedrs Jāzeps Lubgins. Vārds viņam, lai jaunajai paaudzei paliktu viņa paša stāstītais dzīvesgājums. Lai paliktu — vēsture mums.

Laikam jāsāk ar Dubuļiem?

Dubuļi — mana dzimtā vieta atrodas 4 km no lielā Liepu kalna. Agrāk tur bija liela muiža, kura piederēja Pēterburgas pulkvedim, lielas fabrikas vadītājam. Viņš nospēlēja krietnu naudas summu, tāpēc steidzīgi bija jāpārdod muiža. To nopirka mans vecvectēvs, arī Jāzeps Lubgins. Vecvectēvam bija liela ģimene — 6 dēli, 2 meitas, bet savas zemes nebija. Vēlāk daļu zemes pārdeva,

pārējo sadalīja saviem bērniem.

Agrāk Dubuļos bija 2 skolas — latviešu un poļu. Esmu beidzis Dubuļu poļu skolā divas klases; skolu 1937. gadā likvidēja. Tad turpināju mācības Rēzeknes poļu skolā. 1940. gadā beidzu 6. klasi, tālāk mācīties nebija lemts, jo sākās Pasaules karš.

Darbs no bērnības

Strādāju tēva saimniecībā. Jau no bērnības protu visus lauku darbus, arī govīs slaukt un maizi cept. Vācu okupācijas laikā mani mobilizēja darbam vietējā radiostacijā, pēc tam gribēja sūtīt darbā uz Vāciju. Kādus pāris mēnešus biju spiests slēpties mežā.

Kad Rēzeknē ienāca krievu armija, sāku strādāt uz dzelzceļa. Pēc tam mani mobilizēja padomju armijā, nosūtīja uz Krieviju. Tur saslimu ar meningītu un zaudēju dzirdi.

Cita dzīve

Tiku atlaists mājās kā 3.grupas invalīds, un man sākās cita dzīve. Neko nezināju par nedzirdīgo skolu un biedrību. Par to uzzināju no Sociālās Ministrijas vēstules. Man bija 19 gadu, protams, nedzirdīgo skolas solam nederēju. Bet braucu uz skolu, kura toreiz atradās Feimaņos, gribēju paskatīties, kā mācās nedzirdīgie.

Skolas direktore V. Šablinska man atļāva pabūt skolā dažas dienas, lai varu iepazīties ar savu jauno statusu — citādāko dzīvi. Pabiju visās klasēs un no bērniem sāku mācīties zīmju valodu. Toreiz to sauca par žestu valodu.

Drīz vien priekšsēdētājs

Tā sākās mans ceļš uz Nedzirdīgo biedrību. Iestājos Rēzeknes nodaļā un pēc tam tiku ievēlēts par nodaļas priekšsēdētāju (1954). Šo amatu pildīju 26 gadus. Laukos, kur dzīvoju, noorganizēja kolhozu. Daudz strādāju, biju pirmrindnieks, bet neko nopelnīt nevarēja, tāpēc

1951. gadā pārcēlos uz Rēzekni un apguvu kurpnieka amatu Invalīdu biedrībā. Tad 1953. gadā Rēzeknē atvēra mācību — ražošanas darbnīcas nedzirdīgajiem, sāku tur strādāt. Apguvu arī grāmatsiešanas prasmi, pie tam apmācīju arī citus nedzirdīgos.

Daudzi amati un pienākumi

No 1960. gada strādāju Rēzeknes nodaļā par kluba vadītāju. Organizēju kultūrmasu un sporta pasākumus. Šajā amatā nostrādāju 18 gadus. Tad ārstu komisija man piešķīra 2. grupas invaliditāti un ieteica darbu mainīt, jo Nedzirdīgo biedrībā bija ļoti nervozs darbs. Pildīju daudzus pienākumus vienlaicīgi — ne saskaitīt! Priekšsēdētājs, kluba vadītājs, kasiēris, fizorgs, kopmītnes vadītājs, bibliotekārs. Nodaļas pārziņā bija daudz pirmorganizāciju citviet — Zilupē, Ludzā, Kārsavā, Dricēnos, Varakļānos, Viļānos, Maltā, Preiļos, Dagdā, Aulejā, nedzirdīgo skolā, pakalpojumu kombinātā. Gadā vairākas reizes apmeklēju šīs grupas. Notika daudz visāda veida sporta sacensību, bieži braucām viesizrādēs pa Latvijas novadiem, arī uz Lietuvu, Igauniju, Krieviju. Pie mums viesojās citi kolektīvi. Alga bija maza — sākumā 54 rubļi, vēlāk 80 rubļi.

Par ģimeni un vaļaspriekiem

Apprecējos 1958. gadā, sieva nomira 1999. gadā. Tagad dzīvoju viens. Man ir 2 meitas, kuras dzīvo Rīgā un palīdz man visādā veidā. Esmu bagāts ar 4 mazmeitām. No bērnības mani pievelk makšķerēšana gan ziemā, gan vasarā. Tagad gan jau retāk to daru, nav vairs spēka un veselības. Daudz lasu grāmatas, avīzes, žurnālus, skatos TV. No valodām pārvaldu latviešu, poļu, krievu valodas, par zīmju valodu nerunājos. Kad ir iespēja, joprojām katru mēnesi eju uz savu klubu stāstīt tur sanākušajiem ļaudīm presē izlasītos jaunumus. Vispār ar dzīvi esmu apmierināts! **D.D.**

